

מחטבחה של מחפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 60 • ט' כסליו תשע"ח • 27/11/17

בין המילים (או ה'מילים')

נלך בעקבות הכישלון ונחפש את ההצלחה. קבלתי הרבה משוברים מחכימים ומעודדים, אביא ואתייחס אל חלקם.

זוית אישית

הרעיון הובן.

אביא דוגמא נוספת: סיפרה לי אם צעירה שקנתה עגלת תינוקות בסכום של פחות מאלף שקל. 'היה לי תור לטיפת חלב, החלטתי ללכת לשם עם התינוק בסנגלי, כשישבתי שם בין האימהות הבחנתי שכל העגלות היו בעיצוב מודרני שמזכיר חללית מהמותג האחרון, שמחתי שאני לא עם העגלה שלי. המספרת מוכרת לי כאדם איכותי שבחר להשתית את ביתו על עקרונות הצניעות והפשטות. האם ההחלטה שלא להראות עם עגלה פונקציונלית, אבל לא עומדת בסטיל העכשווי, אינה מעידה שהיא מרגישה בושה הנובעת מכישלון?

לדעתי אדם חש מובס כשהוא מציב לעצמו סטנדרטים שלדעתו הוא לא עמד בהם. בשלב זה בדיון לא אתייחס לשאלה אם הוא ספג את השאיפות מהחברה בלי לבחון אם הם מתאימים ורצויים לו, או שהפעיל שיקול דעת ובחר. מה שמאפיין גישה כזו היא מבחן התוצאה. לא משנה כמה השקעת, או התאמצת, את אף אחד לא מעניין למה התכוונת מה רצית להשיג, הגישה המערבית שופטת רק את ההצלחה, והאדם ידורג בהתאם להישגיו. המילון מגדיר הצלחה כ- עלה יפה, עשה חיל.

מתוך זה נפנה לחלק האספקלריה יהודית, ואח"כ נחזור ונשלב את הדברים:

ערכים נצחיים לעומת אופנה מתחלפת. בתורה אין ציונים והערכה להישגים, אלא רק להשתדלות. עלינו מוטלת החובה להשקיע, להתאמץ, להשתדל להגיע לתוצאה. אבל הרי אין לנו מושג איך התוצאה אמורה להיות, כי 'הכל בידי שמים' (ברכות לג, ב). משנה באבות (ב, טז): "הוא היה אומר לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין להבטל ממנה". הכוונה במשנה היא שאם אנחנו נראה נכונות, אם נוכיח רצון עז, אזי נזכה לסייעתא דשמיא מעבר לכוחותינו.

המשך בעמוד הבא

האם ההפך מכישלון הוא הצלחה? ואם כן, איך מחליטים מה היא הצלחה, הרי זו משתנה בזמנים שונים, קבוצות שייכות, ולאורך ההיסטוריה. החברה המערבית למשל מגדירה הצלחה על פי מבחן התוצאה ובפרמטרים גשמיים חומריים. תואר אוניברסיטאי בעדיפות לאוניברסיטת 'איווי', מקצוע מבוקש ופופולרי, רכוש, כסף, מראה חיצוני, ועל זה הדרך.

קניתי מספר פריטים לאפיה מיוחדת, ובשבוע שעבר כשגיליתי מספר שעות פנויות החלטתי להשתמש בהם. החלטתי להכין פטיפורים. המסתי שוקולד לתוך שקעים חיכיתי שיתקרר והוספתי מילויים אקזוטיים/מעניינים, ובסוף אטמתי עם שכבה נוספת של שוקולד. עכשיו כל מה שנותר הוא להפוך את תבנית

השקעים והפטיפורים פשוט מקפצים להם בעליזות החוצה. נכון? ממש לא, השכבות נדבקו זו לזו, ולא ראיתי שום דרך להגיע לתוצאה הרצויה. היות והאופציה לזרוק הכל לפח לא קיימת עבורי, החלטתי לגייס את היצירתיות שלי להפריד בין השכבות ככל הניתן ולהכין מהחומרים עם הרבה תוספות, עוגת טריקולור [שלוש שכבות של מוס שוקולד] שבמשפחתי נחשבת למעדן.

מצאתי סרטון שמדגים את ההכנה ויצאתי לדרך. התחלתי בהכנת תחתית לעוגה, החלטתי על כמות כפולה שתשמש לרולדה. ומכאן והלאה הכל השתבש. לא אלאה אתכם בפירוט בתיאור כל הטעויות, [בעצם לא אלאה וארגיז את עצמי].

בסרטון השוקולד תמיד נמס באופן אחיד והפך לעיסה חלקה ומבריקה, שולחן העבודה נשאר נקי למשעי, ללא כלים מלוכלכים. אצלי לעומת זאת המיקסר נעשה מנומר בצבעי השוקולד השונים, השומניות נשארה על הידיים ולא נשטפה במים, חלק מהשוקולדים סרבו להימס, לעומת אחרים שהופכו לעיסה נוזלית מדי.

עדיין אין הבטחה שנצליח להגיע למזור חפצנו, מפני שאין לנו מושג אם הוא לטובתנו.

בפרשת וישב (מט, ב): "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח... וירא אדוניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו". באופן ברור מודגש שההצלחה של יוסף הגיעה מעם ה', וגם אדונו ראה זאת.

עתה נשוב ונבחן את אי ההצלחה שלי להכין פרלינים. על פי הגישה החילונית באותו ערב לא היה לי מגש מפואר המכיל מנז'טים בצבעים מנוגדים. אבל, האם זה מחייב תחושת כשלון?

אני לא חושבת את עצמי לקונדיטורית, היום כבר יש מקצוע חדש 'שוקוליטירית', [או משהו כזה]. אכן הייתי עייפה, ולא מרוצה מאורך וקושי התהליך ומהעובדה שנאלצתי לשנות תכניות ולהעמיס על עצמי שעות נוספות. יחד עם זאת, יש לי עכשיו בפריזר עוגה לחנוכה. אין לי מושג איך היא יצאה, איזו רך אחרי המפגש המשפחתי, יצאה לי עוגת רולדה לא מפוארת, אבל טעימה לשבת, ובפעם הבאה אכין את הפרלינים באופן אחר.

אז לא לגמרי ברור שנכשלתי במבחן התוצאה. ומאידך, יצאה לי כתבה ממש מוצלחת...

פינת הקוראים

היו מספר תגובות בנושא הפידבק, הנני לעדכן את הקוראים שהצטרפו בחודשים האחרונים: אני רוצה/ מעוניינת/ צריכה לקבל מכם משובים. לא הגעתי לדרגה של 'לשמה' גמור, חוסר תגובות לא גורם לי להפסיק, אבל כשהם ישנם זה בהחלט מפרה, מעודד להמשיך, ומגביר את החשק.

שיתוף של אחת הקוראות: 'סיפרתי לך שהתחלתי בעבודה משהו מאתגר, קצת "גדול עלי". עם כניסתי לתפקיד עשיתי טעות בעלת השלכות קריטיות על הרבה מנויים ברשת שלנו. כמובן שהטעות נבעה מחוסר הכרות שלי עם המערכת, ולא הייתה במזיד (האם יש כזה דבר טעות במזיד??). בבוקר למחרת נכנסה המנהלת לחדרי חיוורת. היא שאלה אם אני אחראית למה שקרה, אפילו לא ידעתי שטעיתי, ובאותו רגע אפילו לא יכולתי להעלות בדעתי את השלכות הטעות.

אמנם הדברים סודרו ב"ה בעזרת אנשי צוות רבים במשך יום עבודה אחד, והכול חזר לשגרתו, אבל אני רכשתי דבר יקר ערך שלא יכולתי ללמוד בשום דרך אחרת. כבר במהלך הטיפול בתקלה, השתדלתי להרגיע את עצמי ב"אין חכם כבעל הניסיון". אם אפחד מהטעויות שלי המחיר יהיה שאעזוב את הכל, ולא אוכל להתקדם, מחשבת אלה חיזקו אותי ומחזקות

אותי בכל יום מחדש.

משפטים שמטופלת לשעבר זכרה מהטיפול ושיתפה אותי:

1. כשאדם נמצא בבור ומנסה לטפס, גם אם הוא ייפול שוב, הוא לא חייב להגיע עד התחתית ולהתרסק שוב, הוא בהחלט יכול לבחור לעצור באיזשהו שלב לפני הסוף. במילים שלי: 'לא צריך לעשות את הנפילה למהדרין'.

2. האבנים שהידרדרו במהלך הנפילה השנייה, הרימו את הנופל קומה אחת כלפי למעלה.

3. גם כשהמצב נראה אבוד ואין שום אור בקצה, כדאי להתמקד ולבדוק אולי אפשר לראות אפילו נקודה קטנה, כי לא חייבים להתחיל רק עם אור גדול, אפשר להיאחז בנקודה קטנה והיא תביא את היתר.

משוב נוסף: מאד נהניתי מפינת ההומור. שאלת בסוף אם חייכנו, אני אישית ממש צחקתי... ברשותך אני מעבירה את הבדיחות.

יהודית, אני באופן אישי מאד נהנית מהעלונים. הם פותחים לי נקודת חשיבה חדשה. את כותבת בצורה מעניינת ומרתקת וכיף לקרוא. עכשיו כשאני מבינה כמה המשוב יקר לליבך ואשתדל לענות מיד לאחר שאני קוראת.

**אי אפשר לשנות את העבר
אפשר רק לברוח ממנו
או ללמוד ממנו**

